

RADIX

ZE WAREN ER LANG VOOR ALLE
ANDEREN,
DE ZUSTERS VAN DE VOID ...
MAAR ZE ZIJN NIET MEER
COMPLEET
DE ZUSTERS VAN DE VOID VORMEN
EEN EEUWENOUDE KRING VAN
MAGIËRS.
ZE WORDEN HEKSEN GENOEMD;
MAAR ZE ZIJN ZOVEEL MEER DAN
DAT...
DAT WIL ZEGGEN, ALS DE CIRKEL
COMPLEET IS.

AVA

RADIX BOEK # 3

AVA

RADIX BOEK # 3

Femke & Eduard
Meinema

Ava

RADIX BOEK # 3

Copyright © 2023 Femke & Eduard Meinema

Omslagfoto: J.J. Jordan

Website: *www.eduardmeinema.com*

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403696867

NUR 333

All rights reserved.

1

Het hoge gras, aan de rand van het oerbos, kwam tot ver boven zijn knieën. De man met de opvallende tatoeage, een netvormig patroon dat vanaf zijn handen naar zijn ellebogen

kronkelde en vanaf daar in fragiele takken en twijggjes verderging, baande zich een weg tussen de wuivende grashalmen. Met zijn Bo, de Japanse vechtstok die net zo lang was als hij zelf, sloeg hij het gras voor zijn voeten weg, wetend dat dit grasland het habitat was van uiterst gevaarlijke gifslangen waarvan één beet voldoende was om een volwassen man binnen een uur naar een andere dimensie te brengen.

Het dodenrijk om precies te zijn.

Niet de plek waar hij naar op zoek was.

‘Bres, Nár, Lothar!’ riep Roald. Zijn drie honden waren speels voor hem uit gerend en nu, vermoedde hij, in het bos op jacht naar konijnen. ‘Laat wat voor mij over!’ riep hij en lachte om zichzelf. Voorzichtig liep hij verder. Stopte voor de zekerheid toen hij meende een slang te horen sissen. Hij was nog nooit gebeten, had de slangen altijd behendig ontweken; maar hij wist waar het gif toe in staat was. Neurotoxisch gif dat je centrale zenuwstelsel plat legde, als gevolg daarvan kon je niet meer ademen en stierf je een pijnlijke verstikkingsdood. Hij wachtte tot het stil was tussen het hoge gras, sloeg daarna wild met zijn stok het gras opzij en liep gerustgesteld weer verder.

Aan de rand van het bos riep hij opnieuw de namen van zijn honden.

Het bleef akelig stil.

Hij keek terug naar het grasland dat hij net achter zich had gelaten. Tuurde over de zachtjes in de wind deinende grashalmen. Niets dat er op wees dat zijn honden daar tussen het gras liepen. Dus moesten ze in het bos zijn.

‘Ben je iets kwijt? Cowboy?’ hoorde hij achter zich. De vrouwenstem leek uit het niets te komen.

Hij hield zijn vechtstok instinctief nog steviger vast. Dit bos had een reputatie, een slechte reputatie, maar hij stond zijn mannetje. Wie hem ook naar zijn strot zou vliegen, hij was klaar om toe te slaan en zich te verdedigen. Tot hij zijn honden hoorde piepen. ‘Wat de hel?’ vloekte hij. ‘Wat heb je gedaan? Waar zijn mijn honden?’

‘Rustig maar. Ze liggen hier, aan mijn voeten. Ze slapen,’ zei de vrouw.

Haar stem klonk bekend, maar hij zag de vrouw, noch zijn honden, tussen de bomen of het struikgewas. ‘Wat moet je?’ Hij hoorde geritsel links van hem. Hield zijn vechtstok horizontaal; klaar om de aanvaller af te weren.

‘Nou, nou, Roald. Begroet je zo een dame?’ vroeg Ava von Braunschweig.

‘Jij...’ Het klonk bijna als een teleurstelling.

‘Wie had je dan verwacht? Cherlindrea? Ja hè? Je had gehoopt Cher hier te ontmoeten.’

Roald draaide zijn Bo in Ava’s richting, duwde de punt van zijn vechtstok tegen haar buik en hield haar met de stok op gepaste afstand. ‘Gaat je niets aan,’ zei hij grinnikend om er direct aan toe te voegen: ‘Waar zijn mijn honden?’

Ava pakte de stok beet en prevelde een paar woorden. De vechstok gloeide en liet een sissend geluid horen; Roald kromp direct ineen van de pijn. ‘Ach kom. Het was maar een kleine stroomstoot. Een waarschuwing,’ zei ze grimmig. Ze keek over haar schouder. ‘Kom maar jongens,’ zei ze kortaf. De drie honden kwamen direct speels aanrennen.

‘Ah, daar zijn jullie,’ zei Roald opgelucht dat de pijn wegtrok en nog blijer dat zijn honden veilig en gezond terugkwamen. Hij zakte door zijn knieën om zijn honden te begroeten. Maar geen van de honden kwam naar hem toe. Ze bleven naast Ava liggen. ‘Wat de hel?’

‘Nou, dit is niet mijn favoriete omgeving, maar het is zeker niet de hel,’ merkte Ava op.

‘Heb je ze... betoverd?’

Ze trok een onschuldig gezicht. ‘Waarom zou ik?’

‘Ja, dat vraag ik me ook af,’ zei Roald bedachtzaam. ‘Maar je zal wel een reden hebben. Dus. Wat moet je van me?’

‘Als je zo nukkig doet, ga je Cher nooit voor je winnen, vriend.’

‘Wie zegt dat ik tegen haar... Ach, waarom reageer ik eigenlijk?’ zuchtte Roald.

Ava grinnikte. ‘Goed. Ter zake.’

‘Juist. Zo ken ik je weer.’

‘Ik wil dat je me naar de Afvalligen brengt,’ zei Ava, alsof ze hem vroeg waar de dichtstbijzijnde supermarkt was.

Roald gaf de strijd op. Elk verzet was zinloos, wist hij. Zijn honden luisterden niet; kwamen niet naar hem toe. Nu wist hij zeker dat Ava een spreuk op hen had losgelaten. Hij trok zichzelf op aan zijn stok en ging rechtop staan. ‘Waarom wil je

naar de Afvalligen? En... waarom denk je dat ik weet waar je ze kan vinden?’

De dochter van Rheia, de Rectrix van de Awides, kreeg een geheimzinnig lachje op haar gezicht. ‘Nieuws gaat snel. Vooral slecht nieuws. Dus je maakt mij niet wijs dat je nog niet hebt gehoord dat ik... Wat zal ik zeggen? Niet meer welkom ben?’

‘Oh? Dat... Ja, ik begreep dat je verstoten bent. Zowel door de Void als door de Awides. Maar, dat heb ik alleen maar van horen zeggen natuurlijk.’

‘Natuurlijk...’

‘Ja. En ik heb ook gehoord waarom.’

‘Is dat zo? En wat is volgens jou dan de reden dat ik... tijdelijk niet bij mijn zusters of bij mijn moeder hoef aan te kloppen?’

‘Je voormalige zusters van de Void zijn zich het apelazarus geschrokken toen ze hoorden dat jij de dochter van Rheia bent. En Rheia... Tenzij je weet hoe je de doden tot leven kan wekken, zal zij je de dood van haar kleinzoon, Kael, nooit, maar dan ook *nooit* vergeven.’

Ava zweeg. Keek bedremmeld naar haar voeten, waar drie honden geduldig lagen te wachten. Ze gaf een kort knikje. ‘Ga maar,’ zei ze zachtjes, waarna de honden naar Roald renden.

Als een kind zo blij begroette hij zijn trouwe vrienden.

‘Fijne beesten,’ zei Ava. ‘Daar zou je zuinig op moeten zijn. Honden met magische kracht, van wie ze dat ook hebben gekregen, zijn van onschatbare waarde. Maar in de verkeerde handen? Ik hoef het je niet uit te leggen, gok ik?’

‘Jij hoeft mij niets uit te leggen, behalve dan de reden dat je naar de Afvalligen wilt. Want, geloof me, daar wil je absoluut niet naartoe. Zelfs jij niet.’

Vastberaden stapte ze op Roald af. ‘Jij zou, als geen ander, moeten begrijpen dat ik me wil aansluiten... Nou, dat is niet helemaal wat ik wil. Dat ik de Afvalligen wil *samenbrengen*. Organiseren.’ Ze grinnikte geheimzinnig. ‘Hen leiden.’

Roald stond perplex. ‘Jij? *Jij* wilt de Afvalligen gaan leiden? Hoor je wel wat je zegt? De Afvalligen vertellen wat ze moeten doen?’ Hij begon spontaan te lachen. ‘Je hebt duidelijk geen idee waar je het over hebt. De Afvalligen zijn niet voor niets verstoten. Jij hebt daar niets te zoeken.’

Ava keek hem onverstoort aan. ‘Je weet waar ze zijn hè?’ vroeg ze aan de man met het opgeschoren hoofd en de blonde krullen.

Roald gaf geen antwoord.

Ze keek vluchtig naar zijn honden. Daarna weer vlug naar Roald. ‘Je bent ze zo weer kwijt Roald. Dus. Wat wordt het? Breng je mij naar de Afvalligen?’

Roald trok zijn honden dicht tegen zich aan. ‘Ava.’ Hij wist waartoe ze in staat was; zocht naar de juiste woorden om haar te overtuigen. ‘Ik loop lang genoeg mee op deze wereld om te beseffen dat ik niets tegen jou kan beginnen. Eén knip met je vingers en mijn jongens en ik zijn weg. Dan is hier alleen nog een krater over. Een gapende wond, meer niet.’

‘Is dat een compliment?’ vroeg Ava.

‘Noem het zoals je wilt. Ik vind het meer een uiting van mijn angst,’ zei hij met een mislukte lach. ‘Maar ook een waarschuwing. Ik kan je niet tegenhouden; alleen maar waarschuwen dat de groep waar jij naar op zoek bent, de groep die jij wilt *leiden*...’ Hij schudde ongelovig met zijn hoofd. ‘Dat die groep, geen groep is, maar een anarchistische bende. Gezag wordt niet geaccepteerd. Geweld wordt niet geschuwd. Moet ik nog meer zeggen?’

Ava keek hem hooghartig aan. ‘Ja,’ zei ze ijsig. ‘Ja. Je moet me nog zeggen waar ik ze kan vinden.’

2

Ik ben zo blij dat je er weer bent!’ riep Jack voor de zoveelste keer. Hij omhelsde Rhoxana nogmaals en liet haar niet meer los.

Rhoxana lachte. Ze was voor het eerst sinds tijden weer in de galerie en was niet alleen omringd door moderne kunst, maar ook - en vooral - door twee armen. ‘Ja, ja. Nu weet ik het wel,’ kreunde ze. Intimiteit was nu eenmaal niet zo haar ding. Knuffelen? Nee, dank je. Een simpele high five was genoeg voor Rhoxana. Achterin de galerie klonk gekras op de grond. Rhoxana wurmde zich los uit de houdgreep van Jack en tuurde over zijn schouder. De deur van de keuken ging open en er verscheen een grote hond die met gepaste snelheid hun kant op kwam.

‘Ho, hallo jongen,’ stotterde Rhoxana ongemakkelijk. De hond snuffelde aan haar benen en besprong haar onophoudelijk.

‘Koda, laag!’ beval Carmen. Ze liep op haar dooie akkertje de keuken uit, liet haar hand over een abstract beeld glijden, een beeld waarvan Rhoxana werkelijk geen idee had wat het voor moest stellen, en voegde zich bij Rhoxana en Jack in de galerie.

‘En wie is Koda?’ vroeg Rhoxana. Ze moest tenslotte weten met wie ze te maken had nu ze hier weer elke dag aanwezig zou zijn. Althans, dat was de bedoeling.

‘Onze waakhond,’ verklaarde Jack.

‘Maar... het is een labrador retriever,’ wierp Rhoxana tegen. ‘Die vangen niets anders dan hazen en konijnen, toch?’

‘Hopelijk ook boeven,’ lachte Carmen. ‘Maar zo niet, dan voelen we ons in elk geval veiliger met hem in de buurt.’

Jack hurkte en aaide de hond over zijn kop. ‘We hebben hem uit het asiel gehaald. Geen idee wie zo’n lief dier in het asiel zou willen stoppen, maar bij ons heeft hij zijn gouden mandje gevonden.’

Rhoxana fronste. ‘Ik dacht dat jij helemaal niet van huisdieren hield.’

‘Ik hou niet van vogels,’ zei Jack, terwijl hij zijn wenkbrauwen naar haar optrok. ‘En Koda is alles behalve een vogel.’

‘Ik zag hem daarnet toch echt bijna vliegend onze kant op komen,’ grapte Rhoxana.

‘Hij is wel enthousiast, hè?’ zei Carmen trots. ‘Vroeger hadden wij altijd labradors. Alleen Brent...’ Ze viel plotseling stil.

Jack keek van zijn moeder naar Rhoxana en vervolgde het verhaal: ‘Mijn vader had niet zoveel met honden. Mamma heeft altijd een hond gewild, maar pappa hield het tegen. Hij vond het uitlaten teveel gedoe, en als hij een dagje weg wilde kostte dat een hoop geregeld.’

Rhoxana knipperde een paar keer. ‘Dus, het voelt alsof je Brent bedriegt doordat je nu toch een hond hebt?’

Carmen knikte langzaam. ‘Ja. Gek hè?’

Jack stond op en sloeg een arm om zijn moeder heen. ‘Pappa is er niet meer, hoe verdrietig dat ook is. Maar we hebben wel een man nodig om ons te beschermen, toch?’

Rhoxana barstte in lachen uit. ‘Ja, jij bent allesbehalve een man.’

‘En bedankt,’ zei Jack. ‘Dat ik op mannen val, wil nog niet zeggen dat ik geen man ben, hoor.’

Koda keek vrolijk omhoog. Zijn stompe staart sloeg tegen de vloer. Het ritmische geluid van zijn gekwispel leek bijna op het begin van een of ander liedje.

‘Tja, ik kan me voorstellen dat jullie blij met hem zijn,’ zei Rhoxana, opgelucht dat de drukke hond eindelijk tot bedaren was gekomen. ‘Maar ik ga hem niet uitlaten, hoor.’

Jack keek haar aan. ‘Dus, daarmee wil je zeggen dat je hier weer elke dag zult zijn?’

Rhoxana knikte. ‘Dat is wel de bedoeling. De laatste keer was ik alleen zo ziek,’ loog ze. ‘Ik hoop niet dat ik dat nog een keer mee hoef te maken.’

‘Je hulp is welkom,’ zei Carmen liefdevol. ‘Ook met uitlaten,’ voegde ze er min of meer vragend aan toe.

‘Zoals ik al zei. Ik ga jullie hond niet uitlaten,’ lachte Rhoxana. ‘Hmm. Oké. Misschien in noodgevallen. Als het *echt* niet anders kan.’

‘Hoeft ook niet,’ stelde Jack haar gerust. Hij eindigde lachend: ‘Alleen maar als het regent.’

3

Rheia beet op haar onderlip. Ze keek terneergeslagen de kring rond. Of wat er nog over was van haar heksenkring. De confrontatie met de zusters van de Void, de confrontatie die *zij* had verloren, zat haar hoog. Heel hoog. Om nog maar te zwijgen over de dramatische gebeurtenis die door haar eigen dochter was veroorzaakt. Het was de hoogste tijd het evenwicht te herstellen. Beter gezegd, tijd de macht weer naar zich toe te trekken. Ze had iedereen van haar eigen kring gesommeerd direct naar het kasteel van de Awides te komen voor spoedberaad.

‘En op wie moeten we weer wachten...?’ vroeg Beyu, met haar platinablonde kuif, ongeduldig.

‘Ze komt zo,’ zei Rheia vermoeid. De dood van Kael had haar meer aangegrepen dan ze had verwacht. En dat terwijl ze het mannetje nog maar nauwelijks kende.

‘En waarom zitten *zij* hier?’ snauwde Beyu. Ze wees met een gezicht vol afschuw naar Invi en Singa die rechts naast Rheia zaten. ‘Je hebt net je andere dochter uit de kring verbannen en nu probeer je de volgende alweer naar binnen te loodsen?’ Beyu keek naar haar zusters. ‘Ik geloof niet dat wij daarmee in kunnen stemmen.’

Rheia keek alle vrouwen in de kring één voor één, doordringend, aan. Hoe ellendig en onzeker ze zich nu ook

voelde, ze wist iedereen nog wel in het gareel te houden. Hoewel het haar steeds zwaarder viel.

Invi begon steeds ongemakkelijker op haar stoel heen en weer te schuiven. Ze kende haar kracht en wist dat ze feitelijk te zwak was om in de kring te mogen zitten. Als geen ander besepte ze dat de Awides verzwakt was en dat haar aanwezigheid een zwakgebod was van haar moeder. Haar pleegmoeder die ooit onbetwist de sterkste en meest onverschrokken Venefica was.

De ijzingwekkende stilte werd abrupt verbroken toen de deur open zwiepte. Daimea, ooit de beoogde opvolgster van Rheia, smet de deur open en liep gehaast de zaal binnen. Ze trok verbaasd haar wenkbrauwen op. ‘Wat? Hadden jullie iemand anders verwacht?’

Zonder haar gezicht te bewegen, keek Rheia eerst nog even naar Beyu. Daarna wees ze Daimea op de lege stoel naast haar. ‘Kom zitten, dan kunnen we beginnen.’

Daimea aarzelde. ‘Naast jou? Weet je het zeker?’ De Rectrix van de Awides tikte geërgerd met haar vlakke hand op de stoel naast haar. ‘Zit!’

De spanning onder de vrouwen steeg toen Daimea niet op Rheia’s bevel inging, maar eigenwijs bij de deur bleef staan. ‘Ik weet niet of ik nog wel naast jou *wil* zitten.’ Rheia’s ogen knepen samen tot gevaarlijke streepjes. ‘Ja. Eerst word ik opgeleid om jou op te volgen. Dan komt plots, uit het niets, de mededeling dat Ava von Braunschweig je dochter is. En wordt zij degene die als jouw opvolger wordt aangemerkt. En nu blijkt dat vreselijke mens een van de onze te hebben vermoord...’ Daimea keek bewust naar Invi. ‘Een jongen met veel potentie nog wel. Wat niet van iedereen hier gezegd kan worden...’ Ze wendde zich weer tot Rheia. ‘En nu ben ik ineens weer goed genoeg, Rheia? Of is het wachten op het moment dat we die

Briana Asser te pakken hebben? Word ik dan opnieuw in de hoek getrapt?’

Rheia stond kwaad op, zwiepte haar arm in de richting van Daimea en stuurde daarmee een luchtstroom in de richting van de ongehoorzame heks. De windvlaag overbrugde in een oogwenk de volle lengte van de bijna twintig meter lange zaal om Daimea met gemak op te tillen en van haar plek bij de deur, met enorme kracht, naar de hoek van de zaal te verplaatsen. Daar werd ze hard en meedogenloos op de grond gesmeten. ‘Luisteren!’ briepte Rheia.

Daimea krabbelde grinnikend overeind. ‘Je zult met wat beters moeten komen om mij nog te overtuigen, oude heks!’

Rheia richtte haar arm al omhoog om opnieuw een klap uit te delen, maar bedacht zich op het laatste moment. Sloot haar ogen en keerde even in zichzelf. Haar arm zakte langzaam weer naar beneden. ‘Je hebt gelijk, Daimea. Ik heb me vergist in Ava...’ Ze keek de laatkomer aan. ‘Ik wil je weer naast me, Daimea. We moeten eensgezind aan de slag. Wij allemaal.’

‘Dacht het niet,’ zei Daimea. ‘Je bent te laat, Rheia. Er is te veel gebeurd. Ik weiger als tweede viool naar jouw pijpen te dansen. Dus, zeg het maar. Treed je af? Geef je mij de leiding? Zo niet...’ Ze spreidde haar armen. ‘Zo niet, is het voorbij.’

Rheia was verbouwereerd door het opstandige gedrag van haar voormalige oogappel. ‘Hoe bedoel je? Dan is het voorbij?’

‘Dit,’ zei Daimea terwijl ze Rheia uiterst kalm en arrogant aankeek. ‘Deze kring is dan ten einde. Of ik word de nieuwe Rectrix, òf ik verdwijn.’ De aanwezige vrouwen keken verontrust van Daimea naar Rheia.

De Rectrix probeerde kalm te blijven; probeerde haar woede te beheersen. Maar de emoties waren de afgelopen dagen te hoog opgelopen. Ze had zichzelf nauwelijks meer in de hand.

En haar ingehouden woede spoot nu als een lavastroom naar buiten. ‘Verdwijf dan maar!’ brulde ze. Haar reactie was zo brutaal en fel, dat de vrouwen in de kring nauwelijks beseften wat er gebeurde.

Daimea ook niet.

Tot ze merkte dat ze kilometers verderop, buiten het kasteel van de Awides, op de grond lag. Met een van pijn vertrokken gezicht probeerde ze weer te gaan staan. ‘Arwww... Nou... Dat is dan duidelijk, Rheia,’ kreunde ze. ‘Jij hebt je keuze gemaakt. Maar ik ook. Laten we eens kijken of je ook zo hard kan zijn tegen de Afvalligen. Zeker als ik hen zal leiden...’

4

Hoe doe jij dat toch?’ zeurde Ava terwijl ze Roald probeerde bij te houden. Hij liep flink door, zijn honden in zijn kielzog. Hoewel, niet alle drie. Eentje van hen, Lothar, had het op Ava voorzien. Hij hapte in haar mantel en probeerde haar kuiten aan te vallen.

‘Hoe doe ik *wat*?’ vroeg Roald geïrriteerd. Hij werd gek van de bemoeizuchtige heks die hem geen seconde uit het oog verloor. Ze was meer een soort irritante strontvlieg.

Ava wapperde met haar armen om Lothar weg te jagen. ‘Hoe kun je in godsnaam leven met drie honden? Ik word er nu al gek van.’

Er verscheen een grijns op zijn gezicht. ‘Als ik samen met jou door een bos kan lopen, is het leven met drie honden een eitje.’

Ava trok een grimas. ‘Zo erg ben ik toch niet?’

‘Nee,’ zei Roald, en stapte nog steeds flink door. ‘Je bent erger dan erg.’

Ze rolde haar ogen en gaf Lothar nog een duw opzij. ‘Zeg, we zijn toch nog steeds op weg naar de Afvalligen?’

Roald zei niets en liep gewoon verder. Aan de ene kant wilde hij Ava vertellen dat hij niet wist waar de Afvalligen zich schuilhielden. Het zou de enige manier zijn om van die lastpak af te komen. Aan de andere kant vond hij het helemaal niet zo

erg. Het gaf hem een gevoel van macht dat zij hem nodig had. Dat gevoel kende Roald niet. Hij was altijd een soort zwart schaap.

‘Yo, kleurplaat,’ begon Ava opnieuw. ‘Ja of nee?’

Roald stopte abrupt met lopen. ‘Kleurplaat?’

Ava gebaarde naar de verschillende tattoos op zijn lichaam. ‘Ja, dat dus.’

‘Alsof ik die grap niet vaker heb gehoord,’ snoof Roald. ‘Alleen uit jouw mond klinkt het anders.’

‘Want? Ik kan niet grappig zijn?’

Roald bewoog zijn schouders nonchalant op en neer.

‘Nou?’

‘Jawel.’

‘Jawel *wat?* Ja, we lopen nog steeds richting de Afvalligen, of ja, ik ben grappig?’

Roald zuchtte. ‘Beide eigenlijk niet.’

De ogen van de heks begonnen licht te geven.

‘Ava, alsjeblieft!’ smeekte Roald haar. ‘Ga nu niet weer één van die rare trucjes van je uithalen, laat mij en mijn honden gewoon met rust!’

Er verscheen een vreemde glimlach rond haar lippen. ‘Grapje,’ zei ze toen. ‘Of toch niet...’

‘Luister Ava,’ begon Roald, in de hoop haar nog even zoet te houden. ‘Ik weet niet waar de Afvalligen zitten. Het punt is, ze zitten telkens ergens anders.’

‘Hoezo, telkens ergens anders? Jij hoort toch bij hen?’ spugde Ava. ‘Heb je niet een of andere verbinding met ze? Telepathie, ofzo?’

Hij barstte in lachen uit. ‘Luister dametje, ik ben geen heks, ofzo. Ik ben niet zoals...’ Hij wees met zijn vinger naar Ava. ‘Zoals *jullie*.’

Bres, één van zijn honden, begon wild te blaffen.

‘Volgens mij hebben je vriendjes magie geroken,’ beet Ava hem toe. ‘Laat ze gaan. Laat ze spoorzoeken!’

‘Waarom?’ vroeg Roald nonchalant. ‘*What’s in it for me?*’

Ava snoof. ‘Oh ja, dus je verwacht een wederdienst. Natuurlijk. Wat wil je, een date met Cherlindrea?’

Hij wuifde het weg. ‘Niet bepaald. Zeg jij het maar.’

Er verscheen een fonkeling in de ogen van Ava. ‘We zouden samen kunnen werken, samen de Afvalligen overnemen. Denk je niet dat wij een goed team zouden zijn?’

Roald dacht even na. Hij keek naar zijn drie trouwe honden, waarmee hij al een heel goed team was. ‘Misschien.’

Hij had altijd al aanzien willen hebben. Vroeger op school werd hij altijd gepest. Hij was een lange slungel, had lichtblond haar en leek met zijn witte huid nog het meest op een albino. Het werd tijd dat mensen naar hem op gingen kijken. Misschien was dit zijn kans. Misschien moest het dan maar samen met Ava. Alsof hij op dit moment een andere keus had... Ach, misschien zouden ze inderdaad wel een heel goed team zijn. Alleen de tijd kon dat uitwijzen. Hij grinnikte om zijn eigen gedachte. Alleen de tijd... De tijd die Rheia terug wilde draaien, om ongedaan te maken wat Ava had gedaan, maar wat haar, *zelfs haar*, niet was gelukt.

5

Celeste keek verbaasd om zich heen. Het safe house van de Void was leeg en verlaten. ‘Waar is iedereen?’

‘Hoe moet ik dat weten?’ zei Maeve. ‘Ik was al die tijd bij jou.’ *Of ben je dat ook al vergeten*, dacht ze. Ze waren al zo lang vriendinnen dat Maeve precies wist hoe Celeste dacht, hoe ze op dingen reageerde, wat ze zou zeggen... Geen wonder dat zij als eerste door had dat het de laatste tijd snel bergafwaarts ging met haar ‘bestie’. Dit was meer dan vergeetachtigheid. Celeste vertoonde alle verschijnselen van beginnende dementie. En dat in een tijd dat de Void een sterke rectrix nodig had.

‘Ja, dat weet ik ook wel,’ reageerde Celeste beledigd. ‘Nog bedankt daarvoor, Maeve.’

‘Voor wat?’

‘Dat je samen met mij *Avazi apaki* hebt veilig gesteld.’

‘Oh dat. Geen dank. Het werd tijd, nietwaar?’ lachte Maeve om haar eigen grap.

Celeste ging er niet op in. ‘Ja, het Zandglas had ik natuurlijk veel eerder moeten afschermen. Niet alleen tegen Rheia, maar tegen alles wat zich Awides noemt. Maar ja...’

Maeve wachtte even of er nog meer kwam, maar Celeste hulde zich verder in stilzwijgen. ‘Maar ja, wat?’

De vraag leek totaal aan Celeste voorbij te gaan. ‘Waar is iedereen toch?’

Maeve haalde haar schouders op. ‘Dan niet,’ mompelde ze. Ze legde zich erbij neer dat ze geen antwoord zou krijgen. ‘Ehm. Ik weet dat Rhox weer aan het werk zou gaan, in de galerie. Cher zou met Saina een veilig onderduikadres zoeken voor Tobias, of eh... Ze zouden hem meenemen naar een afgelegen plek waar ze Toby de fijne kneepjes van magie kunnen bijbrengen.’

‘Wat!’ reageerde Celeste geschokt. ‘Toby? Je bedoelt Tobias Asser?’

Maeve schrok. Zou Celeste ook zijn vergeten dat Tobias magie had? Ze knikte ‘Ja’ naar Celeste.

‘Nee. Dan is het goed. Die jongen heeft potentie. Heel veel potentie. Laat Cher maar schuiven, die zorgt er wel voor dat hij zijn eigen krachten gaat ontdekken.’

Maeve kon haar oren niet geloven. ‘Denk je?’

‘Ach, kom op, Maeve. Jij en ik hebben zijn moeder persoonlijk gekend. Goed gekend. Toch?’

‘Ja, klopt... Lydia, jij en ik en eh...’ Ze durfde niet verder te gaan.

‘Colleen McDunnough,’ vulde Celeste aan. ‘Onze goede vriendin die door Castitas een vreselijke dood in het vuur heeft gekregen.’

Maeve knikte bedachtzaam. ‘Ja... Colleen... Sorry Celeste. Ik wilde je er niet aan herinneren.’

‘Ik ben niet gek, Maeve,’ zei Celeste. Ze probeerde naar haar vriendin te lachen. ‘Alleen een beetje vergeetachtig.’

Maeve voelde zich betrappt. ‘Je weet het? Ik bedoel... Je weet dat je, eh, je weet wel...?’

Nu moest Celeste echt lachen. ‘Lekker duidelijk, Maeve.’ Ze zuchtte lang en diep. ‘Het is lief dat je het probeert te ontkennen, maar het is een feit, Maeve. Ik herken de verschijnselen van dementie. Helaas.’

Maeve sloot haar ogen. ‘Sorry.’

‘Ja. Sorry dat er geen spreuk is die daar iets aan kan doen, hè?’ lachte Celeste.

Nu durfde Maeve ook te lachen. ‘Dan moeten we er maar mee leren leven, hè?’

‘Ik moet er mee leren leven. Jullie, jij, en de anderen, waar ze ook zijn, jullie moeten verder. Maar zover is het nog niet. En eigenlijk...’

Maeve wachtte gespannen af. Zou er een antwoord komen? Of bleef deze opmerking ook weer in het luchtledige hangen?

‘Eigenlijk heb ik hierdoor gerealiseerd dat we verkeerd bezig zijn.’

‘O-ké?’ zei Maeve. Ze had geen idee wat Celeste bedoelde.

‘We zoeken Briana via haar broer. Via Toby.’

‘Ja. Dat hadden we toch afgesproken? En trouwens, de Awides doet hetzelfde.’

‘Precies!’ zei Celeste enthousiast. ‘Zij doen het ook verkeerd!’ Ze keek nog een keer de kamer rond. Alsof de zusters van de Void nu ineens tevoorschijn zouden komen. Daarna keek ze weer naar Maeve. ‘Ik wil dat je met me meegaat, Maeve.’

‘Eh, waarnaartoe Celeste? Want ik geloof niet dat ik je helemaal kan volgen. Over dingen die wij en die bitches van de Awides verkeerd doen enzo.’

‘Tja. Door die ziekte realiseer ik me dat we verkeerd bezig zijn. Tegenwoordig lijkt alles van vroeger gisteren te zijn gebeurd en alles van vandaag nog ver in de toekomst te liggen.’

Maeve keek haar bedremmeld aan. Ze had geen idee hoe ze hierop moest reageren. De waarheid over haar ziekte leek bij Celeste keihard binnen te komen.

‘Je denkt dat ik gek ben en onzin uitkraam,’ zei Celeste. ‘Maar wat ik bedoel, Maeve, is dat wij aan de verkeerde kant van de tijd zoeken. Wij proberen via Tobias zijn zus te vinden, terwijl wij, wij tweeën, eigenlijk niets van Tobias weten, niets van wat er vandaag de dag gebeurt. Maar we weten wel alles van vroeger; we weten wel alles van Lydia. Begrijp je?’

‘Eh... nee.’

‘We moeten alles wat we van Lydia weten, gebruiken om haar dochter terug te vinden.’

‘Oh. Op die manier. Ja. Dat kan, maar eh, Lydia is er niet meer Celeste,’ zei Maeve voorzichtig. Ze twijfelde of dat ‘nieuws’, ook al was het enkele jaren oud, nog wel bij Celeste bekend was.

‘Dat weet ik, Maeve. Maar haar spullen zijn er nog. En onze herinneringen aan haar zijn er nog. Via Lydia kunnen we Briana vinden. We moeten terug naar het appartement van Tobias. Daar bevinden zich spullen van Lydia. En die spullen zullen ons naar haar brengen.’

‘Lydia?’ vroeg Maeve verbaasd.

‘Nee, gekkie. Briana natuurlijk.’

‘Hmmm... Zoeken vanaf de andere kant...,’ mompelde Maeve.

‘Precies,’ zei Celeste. Ze pakte resoluut Maeve’s hand. ‘Klaar?’

Nog voor Maeve kon antwoorden, waren de twee oude vriendinnen verdwenen.

Het safe house was weer leeg.